

Arrest

nr. 28 672 van 15 juni 2009
in de zaak RvV 39 612 / II

In zake:

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 24 279 van 6 maart 2009 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van 5 maart 2009 wordt verworpen.

Gelet op het arrest nr. 25 590 van 1 april 2009 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van 30 maart 2009 wordt verworpen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J.CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S.MICHOLT en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.

Verzoeker dient op 11 augustus 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds geregistreerd werd in Duitsland op 12 februari 2008.

Op 13 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 14 augustus 2008 wordt Duitsland aangezocht in het kader van de verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Europese Verordening 343/2003), om verzoeker terug te nemen.

Op 19 augustus 2008 antwoordt Duitsland dat Griekenland haar bevoegdheid reeds aanvaardde op 26 februari 2008 en dat tot dusver geen overdracht kon worden gerealiseerd.

Op 21 augustus 2008 wordt Griekenland aangezocht in het kader van de Europese Verordening 343/2003 en op basis van de gegevens verkregen door de Duitse autoriteiten om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen.

In een brief van 23 augustus 2008 brengt de advocaat van verzoeker ter kennis dat hij een broer zou hebben die in België erkend vluchteling is.

Op 3 oktober 2008 weigeren de Griekse autoriteiten ~~na te gaan op~~ het voormelde verzoek daar het akkoord werd gegeven tot overname van Duitsland, doch aangezien de overdracht niet binnen de wettelijke termijn werd verwezenlijkt, Duitsland de bevoegde lidstaat werd.

Op 10 oktober 2008 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

Per brief van 15 oktober 2008 argumenteert België dat ter gelegenheid van het overlegcomité van 24 en 25 april 2007 werd overeengekomen dat wanneer een asielzoeker zich gedurende de termijn van overdracht aanbiedt bij een andere lidstaat, de oorspronkelijke lidstaat bevoegd blijft.

Op 30 oktober 2008 aanvaardt Griekenland haar bevoegdheid op grond van artikel 10.1 van de Europese Verordening 343/2003.

Op 4 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

(...)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.10§1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 19/11/2008 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat hij uit Irak is vertrokken en dat hij via Turkije naar Duitsland is gegaan. Hij zou er een paar maanden zijn opgesloten geweest in de gevangenis. Daarna zou betrokkene naar België zijn gekomen waar hij op 11/08/2008 een asielaanvraag indiende op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 14/08/2008 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening aan de Duitse autoriteiten verstuurd. Op 19/08/2008 heeft Duitsland ons laten weten dat Griekenland zijn

expliciet akkoord heeft gegeven tot overname van bovenvermeld persoon omdat betrokkene het Schengengebied via Griekenland was binnengekomen. Op 21/08/2008 werd dan een verzoek tot terugname gericht aan de Griekse autoriteiten. Op 19/11/2008 hebben de Griekse autoriteiten hun overnameakkoord dd 30/10/2008 aan de Belgische autoriteiten overgemaakt.

De Griekse autoriteiten bevestigen echter uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene zegt dat er hier in België veiligheid is en dat het beter is voor zijn moraal. Betrokkene verklaart tijdens zijn interview dat hij geen familie heeft in België of elders in Europa. Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, verklaart betrokkene dat hij stress heeft en dat hij steeds paniekaanvallen krijgt door de situatie in Irak. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven.

Er zijn bijgevolg totaal geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen hem verhinderen om te reizen. Betrokkene heeft trouwens reeds een zeer lange en omslachtige reis afgelegd om vanuit Irak naar België te komen. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Griekenland in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten.

(...)"

De repatriëring van verzoeker was gepland op 12 maart 2009.

Op 5 maart 2009 dient verzoeker een vordering in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 6 maart 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde vordering bij arrest nummer 22 279.

Op 11 maart 2009 dient verzoeker een eenzijdig verzoekschrift in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Per fax van 12 maart 2009 wordt Griekenland ingelicht omtrent de gerechtelijke vordering en daaruit voortvloeiende onmogelijkheid om verzoeker te repatriëren.

Op 30 maart 2009 dient verzoeker een tweede vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nummer 25 590 van 1 april 2009 wordt verworpen.

Op 1 april 2009 verzoekt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om verzoeker niet over te dragen naar Griekenland voor 15 april 2009.

Als gevolg van dit verzoek wordt verzoeker bij beslissing van 3 april 2009 in vrijheid gesteld met een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele motiveringsplicht omdat verzoeker zijn asielaanvraag ingediend op 11 augustus 2008 heeft aangevuld met een fax waarin hij de band met zijn broer die erkend vluchteling is in België meedeelde terwijl de bestreden beslissing enkel verwijst naar het eerste verhoor van verzoeker. De bestreden beslissing stelt aldus: *"betrokkene verklaart tijdens zijn interview dat hij geen familie heeft in België of elders in Europa."* Verzoeker betwist dit gegeven niet, maar voert aan dat zijn raadvrouw, "zo snel mogelijk", zijn band met zijn broer heeft meegedeeld aan de verwerende partij, met name op 23 augustus 2008 en aldus geruime tijd voor de bestreden beslissing die dateert van 4 maart 2009. Verzoeker voert tevens aan dat hij verscheidene documenten heeft voorgelegd om zijn relatie met zijn broer te bewijzen, zodat de verwerende partij de mogelijkheid had om de band van afstamming tussen verzoeker en zijn broer na te gaan en eventueel het dossier van zijn broer te raadplegen. Sedert zijn verhoor zou verzoeker verscheidene keren opgeroepen zijn geweest door de verwerende partij en had zij de mogelijkheid om hieromtrent verduidelijking te vragen voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de verwerende partij op de hoogte was van deze informatie en dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de correcte motiveringsplicht en hij de formele motiveringsplicht dan ook geschonden acht.

In zijn repliekmemorie voegt verzoeker aan zijn argumentatie nog toe dat de vele documenten die hij heeft neergelegd samen met de fax van 23 augustus ter bewijs van zijn afstammingsband tot op heden niet in vraag zijn gesteld door de verwerende partij.

In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij hieromtrent op dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld: *"Betrokkene verklaart in zijn interview dat hij geen familie heeft in België of elders in Europa."* Daarnaast stelt de verwerende partij dat de bewering van verzoeker als zou hij een broer hebben in België die als vluchteling erkend is niet aannemelijk is, daar hij eerst verklaarde geen familie te hebben in Europa en dan later plots anders beweert. De verwerende partij stelt dat verzoeker niet aantoonbaar op grond van objectief controleerbare gegevens dat hij een broer heeft die hier verblijft als erkend vluchteling en dat dit gegeven moet leiden tot de vaststelling dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op 13 augustus 2008 in het kader van een terugnameverzoek door de Belgische autoriteiten aan de Duitse autoriteiten. Op 23 augustus 2008 dient de raadsman van verzoeker per fax een schrijven in waarbij wordt verwezen naar de asielaanvraag ingediend op 11 augustus 2008 en naar de aanwezigheid van een familiale band in België, met name het bestaan van een broer die als erkend vluchteling in België zou verblijven. Uit het administratief dossier blijkt onomstotelijk dat de verwerende partij kennis had van het schrijven van de raadsvrouw van verzoeker, met name de fax van 23 augustus 2008 en de bijhorende stukken die zijn neergelegd ter bewijs van de afstammingsband met de beweerde broer. In de bestreden beslissing wordt echter met geen woord gerept over voormelde fax van 23 augustus 2008, noch over de neergelegde stukken en wordt enkel verwezen naar hetgeen verzoeker verklaarde tijdens het interview van 13 augustus 2008. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij het volgende concludeert: "Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.", zonder evenwel melding te maken van de voormelde fax van 23 augustus 2008 en de bijhorende stukken die verzoeker heeft neergelegd. De Raad wijst erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid dat de verwerende partij daadwerkelijk kennis heeft genomen van voormelde aanvullende stukken. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen opmerkt dat zij de verwantschapsband tussen verzoeker en zijn broer betwist, dient te worden vastgesteld dat dit een a posteriori motivering is die geenszins uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de motivering niet voldoet aan de correcte motiveringsplicht die kan verwacht worden van een bestuurlijke overheid.

Het eerste middel is gegrond. De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsplicht.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2009, genomen ten aanzien van wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU

100

100